

Poročilo – Tabor Istra aka Chili Albert

Med vikendom 16. in 17. januarja smo uspešno speljali prvi plezalni tabor v Istri, ki je dobil pomenljivo ime Chili Albert. Udeležilo se ga je šest članov našega društva (Rok Dečman, Jernej Rezec, Martina Aplinc, Tina in Sašo Ocvirk, Katja Petrovec), trije tečajniki (Darko Ilievski, Marko Mavri, Alenka Zeme) in dva pridružena člana (Jan Strmole, Marko Vidic), tabor sva organizirala Sašo Ocvirk in Katja Petrovec.

Obiskali smo plezališča Vranjska draga in Dvigrad. Zanju smo se odločili glede na različne plezalne nivoje udeležencev (obe plezališči ponujata precej širok razpon težavnosti), glede na želje udeležencev in seveda vremensko napoved. Ta je sprva kazala na hladno, sončno, a vetrovno vreme, predvsem v nedeljo, zato smo soboto, ko je bilo napovedano manj vetra, raje izkoristili za obisk Vranjske drage. Presenetljivo je bila burja precej šibkejša od napovedane, v nedeljo pa sploh ni pihalo, zato se je tudi Dvigrad (pred burjo ne ravno zavetrni) izkazal kot dobra odločitev. V obeh plezališčih smo bili namreč sami, tisti manj zmrzljivi so plezali celo v kratkih rokavih, čeprav sta nas na parkirišču in dostopu do vsakega plezališča pričakala zmrzal in ostanki slane.

Iz Celja smo se v soboto odpeljali ob sedmi uri zjutraj, v Ljubljani pobrali Marka Vidica in Katjo Petrovec ter se kompletna družčina dobili v Postojni, kjer smo opravili najnujnejše nakupe, kamor spada tudi jutranje pitje kave. Nato smo se odpeljali proti Hrvaški čez mejni prehod Rakitovec, saj je bila Sočerga zaprta, vmes spoznali, kaj pomeni stavka policistov na meji, neopazna pa ni ostala niti žičnata ograja na sicer enem najbolj neokrnjenih delov Slovenije.

V Vranjsko drago smo prispeli okoli enajste ure in vztrajali v plezališču vse do sončnega zahoda. Vmes smo premagovali meje lastnih plezalskih zmožnosti, v duhu našega odseka pa seveda ni manjkalo dobre volje. Plezali smo v sektorju Gorgona in sosednjem stolpu z razponom ocen od 4 do 7b.

Spali smo v hostlu Rocka v mestecu Roč, na pol poti med Buzetom in Vranjsko drago. Prijeten hostel ima gostilno in market, kar nam je prišlo še posebej prav naslednje jutro, enajst postelj v štirih sobah, dve kopalnici in velik družabni prostor oziroma kuhinjo. Tam je padla odločitev, da bomo večerjali tortilje, ki nam jih je častilo naše društvo. Bile so izvrstne, za kar se moramo zahvaliti dvema članoma, ki sta se izkazala za dobra kuharja, zato se najbrž ne bi prav nihče branil, če bi to vlogo prevzela tudi kdaj kasneje. To sta bila Martina in Jernej. Vmes sta se nam pridružila še Matic Jošt in Nastja Davidova, ki sta plezala v Kompanju. Poseben pečat večerji je dal čili, ki so ga nekateri zajeli s preveliko žlico, dogajanje po večerji pa je bilo preveč pisano za suhoparno poročilo.

Petelinček Rok nas je zbudil nekaj čez osmo, a je bil prepozen za tiste najbolj zagrete. Tina in Sašo sta do takrat menda že odtekla svojih deset kilometrov, soba številka dve (Martina, Katja, Jan) je petelinčka zaslišala že iz kopalnice, soba tri (Alenka, Marko V., Darko) se dolgo v jutro ni pustila motiti, zato smo morali uporabiti sredstvo grožnje, da smo jih spravili pokonci, medtem ko je soba številka štiri (Rok, Jernej, Marko M.) pač sledila glasu načelnika in vstala, ko je ta zapel. Načelnika smo že prejšnji večer zadolžili, čeprav se najbrž nihče ne spomni po kakšnem scenariju, da nam bo zjutraj spekel jajčka, in tega se je kot zgledni vodja odseka tudi držal. Najprej je poskrbel za svoje člane in šele nato zase.

Ob desetih smo se odpravili v Dvigrad. Bilo je sončno in jasno, mrzlo, a začuda brezvetrno. Zaviti v puhovke smo se odpravili do sten, kjer pa smo hitro odvrgli zimska oblačila. Ker Dvigrad omogoča

plezanje od najlažjih do najtežjih smeri, je vsak našel svoj plezalni problem. Tudi v Dvigradu smo vztrajali vse do sončnega zahoda in naš prvi, menda že tradicionalni plezalni tabor v Istri, sklenili na večerji v Krvavem potoku.

Pritožb nad taborom ni bilo, poskrbeli smo za dovoljšno dozo smeha, tudi organizacija tabora je potekala gladko. Edino, kar bi poudarila, je, da se poskušamo, kolikor je le mogoče, vsi čim bolj držati postavljenih rokov za prijave in tudi odjave, ker se s tem orgaziratorju bistveno olajša delo. Seveda pa je jasno, da to ni vedno mogoče.

Katja Petrovec, Sašo Ocvirk